

gongst eftir ætlan, og altíð vera fúsar at stinga nýggja kós, sum kann rokka at betri miðum.

19 ár í politikki og 15 í landsstýri hava sannført meg um, at einans við at herja á aftur eftir hvørt bakastið røkkur tú, serliga tí kanska bert ein atsókn hepnast av hvørjum 10, tú roynir.

Lita vit 30 ár aftur um bak og meta um møguleikarnar, hetta samfelagið átti um tað mundið, tá teir fóru undir at endurnýggja fiskiskipafloktan, og minna vit okkum á tær risa-uppgávur, vit hava loyst seinastu 20 árin, hóast stóðugar broytingar og avmarkingar, kunnu vit ikki annað enn lita hesi framtíð í eyguni við treysti.

Hvørjar møguleikar höma vit so fyri hetta litla, men knaa samfelag?

Jú, flestu teirra, vit eiga í dag, og hartil vitan og tekni at troyta teir meira enn dupult so væl og skilagott, sum vit nú gera.

Botnfiskaveiðan við Føroyar er í 1988 heldur størri enn í 1987, og vit kunnu sostatt vóna, nú stovnsvarðveitandi tiltøk sum ókt meskavidd, fiskidagatal og minking í veiðiorku eru sett í verk, at vit aftur fara at fáa avisan vøkstur í hesa botnfiskaveiði.

Týðningarmest er kortini, at vit ikki stara mest at vøkstri í nøgd, men góðsku, tí so leingi $\frac{1}{2}$ av hesi rávøru, sum kundi verið hin besta í verðini, verður nýtt til framleiðslur, sum geva 2. og 3. flokks útlutningsvørur, hvat prisi viðvikur, og sum ofta bera kærur heimafutur, so leingi hava nøkur túsund tons fleiri ella færri minni at týða.

Her mugu vit broyta stuðulsskipanina, so stuðulin fylgir útlutningsvøruni heldur enn rávøruni.

Fiskaprisirnir fullu í 1988, men mugu vit nú meta, at botnurin er rokkin, og kvínkar hann spakuliga upp aftur. Hetta má metast sum glotti fyri 1989.

Alingin tekur dyk á seg, og verða vit at framleiða fyri einar 200 mió. kr. meira í 1989.

Svartkjaffturin gevur enn ov litid og nakað er eftir á mál, áðrenn hetta ríka tilfeingi gerst dygdar matvøra, men stytri skuldi verið at rokkið eini fódurframleiðslu, sum sparir innflutning fyri einar 200 mió. kr.

Loyvi tykjast tryggjað einum 5 skipum í Kanada, so heldur rækkjurnar áðrenn prísleguna, eru útlit fyri munandi óking aftur í 1989.

Síðan liggja fyri teir møguleikar, sum skulu roynast og útíklavast, t. d. tun- og svorðfiskaveiða í altjóða sjógvi og onnur royndarveiða. Her verða vit kortini at nýta væl av peningi, áðrenn eitt grundarlag hömast.

Stovnarir við Grønland eru í vøkstri, og hvat skuldi verið meira náttúrligt enn, at just feroingar taka upp samvinnu við grønlandingar um skilagóða røkt og troytan av hesum vøkstri. Men her hjálpir so ikki, at vit seta okkum út um internationalan solidaritet og halda, at vit skulu siga ST og meginpartinum av heiminum, hvat skipið skal standa. Tað kann kennast sárt at vera trýstur, tað verða vit, og tí skal Namibia/Suðurafrika-spurningurin loysast, ongantið ov skjótt.

Fleiri meira óvissir møguleikar eru eftir at royna, so sum „joint ventures“ í fjarum londum, søla av fiskivinnutekniskari úterð sum trolum og pumpum, so væl sum søla av fiskivinnutekniskari ráðgeving og vitan.

Samanumtikið eigur hetta litla land enn ríkar møguleikar, duga vit bert at leita teir fram, útbyggja og umsita teir.

Ikki kunnu vit kortini fylirlitarleyst útbyggja ella troyta møguleikar. Tað slepst ikki undan eina strangari stýring árin komandi.

Sum ofta nevnt, eru iløgurnar okkara høvudstrupulleiki. Óll árin 1984-88 hava hesar ligið um 2 milliardir árliga. Hetta er 300-500 mió. kr. ov nógv, skal búskaparjavnág verða.

Loft verður tí at leggja á iløgurnar, og just hvar verður tengt at, hvørji onnur avmarkingar og uppsparingarfremjandi tiltøk tú annars tekur í nýtslu.

Givið er, at bæði kommunur og lögting mugu „yvirbusjettera“ og hartil sjálvsfígga stórra part av virkseminum.

Landsbanki og vanligir peningastovnar mugu í felag skerja privatútlánokurnar, og peningabinding uttanlands verður í avisan mun at seta í verk bæði fyri privatir og hitt almenna.

Arbeidsmarknaðarpensjónin fer at virka í 1989, og verður hon við tíðini at megna eina munagóða uppsparing.

Komandi landsstýri verður saman við lögtingi, egnum ráðgevarum og peningastovnunum at meta nágreinilgari um, hvussu tættirnir í hesi búskaparstýring verða at tvínna. Okkara sterka litla samfelag, har borgararnir enn sita fjálgt og gott, hevur ráð at fremja tær neyðugu avmarkingarnar og toliir tær.

Rygg skulu yit hava — og tað hava vit.

Men tá fær eisini heimskreppan ilt við at festa røtur av álvara her hjá okkum, og vit kunnu framvegis verða búskaparliga undantakið, har gongdin í stóran mun gongur óvugt av gongdini í útheiminum.

Ein stórir politiskur spurningur komandi er handilssambandið við EF og „innara“ marknað tess.

Namibiaspurningurin skal loysast, ongantið ov skjótt segði Atli Dam í nýársrøðu síni

„Gud man ráða, hvar vit drekka onnur jól“, og hvør veit í hesi løtu, hvat stýri Hann gevur okkum. Sagt verður, at veljarin fær tað stýri, hann hevur uppiborið, so vón min skal vera, at hann hevur uppiborið eitt stýri, sum megnar at loysa tær uppgávur, eg her havi nevnt.

Tilvildarligt verður tað kortini ikki at rokka hetta, tí vit stríðast øll fyri at sleppa upp í part, og meta okkum hvør sær fær fyri at leggja loysnirnar til rættis.

Nevndi at byrja við tey av okkara, sum eru komin illa fyri av ódnini. Givið er, at eitt komandi stýri má umhuga hjálpartiltøk, lóggávu ella figgingarhjálp, sum botur um í teim færum, húski standa nærur á berum. Eisini má fyri framtíðina umhugsast tryggingarskipan, ið verjur betri enn hesa ferð.

Tíbetur gjørdist henda ódn ikki sami sorgarleikur, sum vit hava sæð aðra staðni, har náttúruvanlukkur ella yvirgangur hava rakt.

Jarðskjálvtin í Armenia kveikti ein hjálparvilja um allan heim, eisini her hjá okkum, og vil eg landsstýrisins vegna takka hjartaliga fyri undirtøkuna. Serliga takki eg tykkum, sum so dyggiliga stílaðu fyri og tóku á tykkum arbeði av at savna inn.

Flestu okkara hava nógv at takka fyri í farna ári, tó tað vóru tey, sum mistu ófatiliga nógv. Hesum ynskja vit styrki til at vinna á sorg og sakni og vátta teim samkenslu og vilja til eina hjálparið hond.

Í treysti og áliti til megina í landi okkara, styrkina í samfelagsskipan okkara og viljan og áráðið í fólki okkara ganga vit vónrík inn í nýtt ár.

Landsstýrisins tøkk fyri ágrýtni og arbeði beri eg øllum feroingum, og ynski, at Hann, sum valdar, letur okkum finna frægar og gagnligar loysnir fyri land og fólk, og at Hann vælsignar okkum komandi árið.

So kunnu vit ynskja hvør øðrum: Gott nýár!

B 36

Innandura fótbóltur fyri yngri

Venjingartiðir í ltróttarhøllini á Hálsi, galdandi til 1. apríl 1989.

- kl. **Fríggjadag**
 15.00 Smápíltar, føddir í 1979–80
 16.15 Pinkulingar, føddir í 1981 ella seinna.
 17.15 Píltar, føddir í 1977–78.
 18.30 Smádreingir, føddir í 1975–76.
 21.00 Dreingir, føddir í 1973–74.
 22.00 Kvinnur og Gentur, føddar í 1972, 73 ella 74.

Leygardag

09.00 Unglingar og vaksniir.

Mikudag

16.30 Gentur 10–12, føddar í 1977–78
 17.15 Smágentur, føddar í 1975–76

Nýggir limir kunnu tekna seg.

Leikarar, ið hava spæliblusur frá í summar, verða bidnir um at avlevera tær til venjaran.

B 36

Til tygara tænaðu

PF SKEPAFELAGID FØROYAR
 BL. 11225 BL. 01221 fax. 11313 Færøe Ship

TAKK

Hjartaliga takki eg øllum, sum stuðlaðu mær í valstríðnum og fyri tær 121 atkvøðurnar. Eina serstaka tøkk veiti eg øllum SU'arum.

Elin Lindenskov